A°. 1839.

DONDERDAG, DEN

Nº. 1.

3den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 31 *December* 1838.

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van heden, No. 1574 | 1411, is aan den Heer G. C. B. WEISSENBRUCH, op deszelfs verzoek *eervol* ontslag verleend, als LID VAN DEN KOLONIALEN RAAD, en in deszelfs plaats benoemd, het tijdelijk LID in gemelden Raad, den Heer J. FROUIN; terwijl mede bij resolutie van heden, No. 1575 | 1412, den Heer JACQUES FRANÇOIS ROUX, is benoemd, om voor den nog overigen tijd der aftreding van het LID D. J. EIJKEN SLUIJTERS, diens plaats tijdelijk in den Kolonialen Raad, in te nemen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 31 *December* 1838.

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van heden, No. 1576 | 1413, is ten gevolge van het verleend *eervol* ontslag aan den Heer G. C. B. WEISSENBRUCH, als LID VAN DEN KOLONIALEN RAAD en HEEMRAAD der Divisie *Para*, en ten gevolge van het door den Heer J. ZAAL gedaan verzoek om van het HEEMRAADSCHAP der Divisie *Thoarica*, te worden ontslagen, het HEEMRAADSCHAP van de Divisien *Para* en *Thoarica* opgedragen aan den Heer JACQUES FRANÇOIS ROUX, blijvende de Heer J. FROUIN bij voortduring belast met de HEEMRAADSCHAPPEN der Divisie *beneden Cattica*, en *boven Cattica* en *Perica*.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Eerste Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij van *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal *ad interim*, bij Gouvernements Besluit van 10 *dezer*, No. 314/19, roept bij dezen op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich elders doorgaans bewijsselijk ophouden, of een verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1839, den vollen ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben, en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* nog niet zullen hebben bereikt, en alzoo hun *Vijftigste* nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vertrouwden mogten, al dan niet tot de vrijgestelde te behooren, met uitzondering nogthans van zoodanige, welke volgens Art. 6 van het Reglement voor de *Schutterij*, gearresteerd den 31sten December 1835 en 12 Mei 1836, of van schriftelijke *Finale Vrijstelling* van de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling, dd. 6 Februarij 1837 en 29 Januarij 1838, voorzien zijn.

Zij zal hare *eerste* zitting houden op Maandag den 7den Januarij 1839, des morgens van 10 tot 2 uren, in het lokaal van het voormalig Comcentie Bestuur en hare werkzaamheden voor die zitting bepalen, tot de personen wier namen aanvangen met de letters A. B. C. D. E. F. G. H. J. K. en L.

De voor de Commissie verschijnende zullen de Letters en het Nummer hunner Woonplaats, en den naam der Straten moeten opgeven.

Paramaribo, den 31 *December* 1838.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

ADVERTENTIEN.

De Administrateuren van Financien, brengt ter kennis van de PATENTPLIGTIGEN, dat de volgens Art. 2, der *Ordonnantie op het Patentregt*, in te leveren DECLARATOIR TER BEKOMING VAN PATENT, ten zijnen Kantore, dagelijks (behalven des Zondags), gedurende de gewone Kantooruren, zullen worden aangenomen tot en met Donderdag, den 31 dezer maand.

Paramaribo, den 2 *Januarij* 1839.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De ondergeteekende, IJKMEESTER der Kolonie *Suriname*, zal van HEDEN tot en met den 31sten dezer, van 's morgens *negen* tot 's middags *twaalf* uren, ten zijnen Huize aan de *Komme Ellebooglstraat*, vacaten, tot het IJKEN van ELLEN, MATEN en GEWIGTEN.

Paramaribo, den 2 *January* 1839.

J. B. LOUZADA.

Maatschappij:
Tot Nut van 't Algemeen.

☞ ALGEMEENE VERGADERING der MAATSCHAPPIJ: *TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN*, op MAANDAG den 7den Januarij 1839, des avonds ten 7½ uren, in de Zaal van het *Waag-Gebouw*.

VOORLEZING: Het Lid Mr. T. M. LOTZE.

BALLOTAGE: De Heeren C. JANSE, H. BOER en J. BROUWER.

☞ Aangebragt per de Schepen *Dina Maria*, *Sophia Cecilia* en *Catharina*, en te bekomen in het *PAKHUIS* van

C. B. BERNER & Co.

Boter, Zoetemelksche en Kennijne Kaas, Aardappelen, Hammen, Saucijsjes en Worst in vaatjes, Rolpens, Paling, gerookte Tongen, Rook- en Bokkingen, Zoutvleesch, Pater- en Bilstukken, gerookte Ossentongen, *patent* Worst, versche Zalm, Kalfs- en Ossenrolladen, Kalfsschijven, Rookzalm, Ansjonisch, tobbetjes Haring en *Engelsche* MOSTARD, Bier en Selterswater in mandjes, ½ en ¼ ankers. Zuurkool, ¼ ankers. Andijvie, Pruimedanten, Rozijnen, Korinten, Amandelen, Appelen, Peeren, Vijgen, Candij, Sago, Macaroni en Vermicelli.

Nog in voorraad:

Eenige oxhoofden extra goede ROODEWIJN, RHIJN- en CHAMPAGNE WIJN. (506)

THEODOR CORDUA

heeft per *de Zaandam*, Kapt. L. H. SINGER, ontvangen:

Veertien voets SUIKERHOEPELS, STEENEN, KALK en CEMENT, alle soorten PROVISIEN en DRANKEN, een *mooi* assortiment Heeren-, Dames- en Kinderen SCHOENEN en LAARZEN; *Havanah* SIGAREN, LAKEN, PERUVIENNE en CASEMIER in soorten, enz.

Paramaribo, den 31 *December* 1838. (545)

(504) De ondergeteekenden, tot dus verre genegotieerd hebbende onder de *Firma* van

Bromet, Benjamins & Co.,

hebben met onderling genoegen goedgevonden dezelve op *heden* te dissolveren; blijvende de Heeren S. M. BROMET en W. BENJAMINS, met hare liquidatie belast.

Hunne geëerde Vrienden en Begunstigers hartelijk *dank* zeggende, voor het in hun gesteld vertrouwen.

Paramaribo, den 31 *December* 1838.

S. M. BROMET.
W. BENJAMINS.
THs. GREEN.

(547) De ondergetekenden te beginnen met *primo* Januarij e. k., onder de *Firma* van

Bromet & Benjamins,

den geëxisteerd hebbende HANDEL van *BROMET, BENJAMINS & Co.*, in AMERIKAANSCHE PROVISIEN, enz. enz., zullende blijven voortzetten; hebben de eer hiervan bij deze aan hunne geëerde Vrienden kennis te geven, zich op nieuw in hunne gunst aanbevelende.

Paramaribo, den 31 *December* 1838.

S. M. BROMET.
W. BENJAMINS.

(550) Kapt. H. C. WRIBURG qq., voerende het Nederlandsch Schip *Dina Maria*, voornemens zijnde tegen *primo* Februarij e. k.; de terugreis naar *Amsterdam* aan te nemen; heeft de eer, desselfs Bodem ter inlading van KOFFIJ, KATOEN en KAKAO, aan Heeren Planters, Koopheden en verdere Ingezetenen, aan te bevelen.

Paramaribo, den 2 *January* 1839.

MENGELINGEN.

DE DOLK VAN DEN MONNIK.

„Gij wilt dan volstrekt vertrekken? nu dan heeren, goede reis! maar geloof mij, spaar toch uwe muilezels niet, of 't mogt u een ongelukkig toeval overkomen! Gij hebt immers wapens?" — „Volstrekt niet!" — Zonder wapens in de avondschemering in de Abruzzi!... Bij de heilige maagd! die Franschen denken nergens aan. Mijne heeren! een arme Kapucijner monnik heeft niets dan zijne gebeden ten beste; de mijne zullen u volgen, maar in alle gevallen zie daar deze woorden kunnen de roovers uit uwe zakken houden, en klein kistje van notenboomhout, en hetzelve aan de jongste der beide reizigers overgereikt, drong hij hen, om nu zonder verder dralen te vertrekken. „Gij zult mij dit mogen terug geven," riep hij hen nog na, terwijl zij heen gingen en gaf hun zijnen zegen. Vervolgens ging de ouderpoort weder digt.

„Waarlijk!" riep ERNEST uit, „een zegenwensch en nog voorraad op den weg mede! al te vriendelijk van den Kapucijner. Laat zien wat die geheimzinnige doos bevat. Een fraaijen roosenkrans en daaronder de eene of andere amulet... Zonder linze amulet.... Een kostbaren rozenkrans! Een aardelijk geheel! Het geestelijk leven en de dienst! Moord en gebed!... Italie! Italie! Land van contrasten en ongerijmdheden!"

Hierop het zonderlinge der bijeenvoeging, verdiende de doos met opmerkzaamheid beschouwd te worden. Het hecht was van ivoor, en bestond uit drie behendig zamengevoegde beeldjes, het geloof, de hoop en de liefde verpersoonlijkende. In het lemmet dat wat zwaar voor het hecht scheen te zijn, waren de namen JESUS, MARIA en vlammende harten gegraveerd. Op een verguld knopje aan de bovenzijde, drukkende, ontdekte men nieuwe wonderen. Hetgeen de twee vrienden eerst voor het lemmet gehouden hadden, was niets anders dan een metalen koker, bestemd om het eigenlijke lemmet tot eene scheede te verstrekken, en dit lemmet was een meesterstuk van de kunst der wapensmids; blinkend als zilver, kwijnzaam als eene schermdegen en sterk vereenigd. De vijf en graveersnit des kunstenaars hadden een tafereel uit de lijdensgeschiedenis dat van den Olijfberg, op uitgemeden. Tusschen ieder klein heuvelje en kronkel van den berg, was het metaal kunstig uitgehold. De uiterlijke schoonheid dier bewerking. De kunstenaar had er nog een andere bijgevoegde zeker. Ingevolge van deze bijvoeging van holen en verheveldheden, moest het vloeistof, zeker uiterst dunvloeibaar, zich van het eene uiteinde tot het andere in het lemmet dringen, en het wijzen kon niet weder uit de wond getrokken worden, zonder vreeselijk scheiden, en het inbrengen van lucht in de wond te veroorzaken, waardoor dezelve dodelijk moest worden. Zulk eene doodelijke vloeistof, deed de vrienden sidderen, en de slotsom van hun onderzoek was, dat in een land waar de monniken voor hun bijzonder gebruik zulke leerpenningen (viatiques) hadden, het eene groote onvoorzigtigheid zou zijn zich zoo laat in de nacht in bosschen te begeven; en dat het beter ware, om in eene of andere eigelegene herberg te overnachten, dan gevaar te loopen om in de duisternis en ver van alle hulp aangevallen en beroofd gesteld te worden. — De schoolmeesters hadden hun geschrift, en de reizigers hielden dit kleinigheidje voor 't oogenblik bij zich. Het was een gelukkig toeval, dat, gevolgd door eenen grooten hongerigen waakhond, vlug doorstapte, en zich den weg door het ongelijk terrein te vervrolijken. — „Het holla vriend!" riepen naar de reizigers toe, zoodra hij binnen hun bereik was, „kunt gij ons niet eene plaats aanwijzen, waar wij den nacht kunnen doorbrengen?" — „De nacht doorbrengen?..." vroeg de geitenhoeder, terwijl hij zijnen hond, die reeds gereed was, op de muilezels der reizigers aan te vallen, bij den halsband terug hield, „keer dan maar regts om en volg het voetpad tusschen de rotsen, dat brengt u regt toe naar de hut, waar ik en mijne geiten, alle dagen gaan rusten. De dennen de muren zijn hoog en sterk, en er valt in geen. Gij zult er uitgelezen gezelschap vinden, om u tegen de nachtelijke aanvallen der beschermen. Maar gelooft mij, maak niet, dat de vlam van uw vuur te hoog laten den schoorsteen uitblinkt, want dan zoude ik niet kunnen instaan, voor een of ander minnelijk bezoek, dat voor u, en uwe muilezels en mantelzakken vrij onaangenaam zoude zijn." En met deze woorden verwijderde hij zich, met zijnen hond, die al lang tijd gekoord had, weder los, en begon zijn nieuw nog schelleke te slaan.

De twee vrienden, beide, jong en uitnoodig en tamelijk romanesk, en door deze ontmoeting, die het begin van een avontuur scheen te zijn, een weinig opgewonden, maakten er een punt van eer van, nu niet ter halver wege te blijven staan. Zij volgden het voetpad; de aanduidingen van den geitenhoeder kwamen spoedig uit, en weldra stadden zij, met hunne muilezels, van de hut bezit genomen en verwarmden zich zoo goed mogelijk.

„De guit heeft gelijk!" zeide ERNEST, „die balken en muren zijn hecht en sterk, en zouden des noods, eene belegering naar den eisch, kunnen doorstaan." „Laat ons," hernam zijn vriend, „tot meerdere veiligheid, en ook om de schroppen onzer muilezels te ontgaan, deze oude tafel dwars voor de deur plaatsen. Een van ons zal dezelve voor een bed gebruiken, de andere als een stoel, en tegelijk de wacht houden, zoo lang het beim gelieft de rollen te verwisselen. Goeden nacht, ERNEST!... de slaap overweldigt mij.... kom, leg nog eenen takkebos op het vuur, laat nu komen wie wil! zijn wij niet tegen alle overrompeling veilig, en hebben wij niet den dolk van den monnik, in zijnen rozenkrans voor de bezoekers in gereedheid!... Goeden nacht! Gij kunt mij over een uur wekken!"

Eensklaps, op eenen krank den tafel gezeten geraakte, wreef zich de oogen uit, en beschouwde zijnen vriend, die op de harde planken zoo gerust sliep, als op het zachtste dons. Hij legde de kolen te regt, die van tijd tot tijd van den haard dier plak over hem was, afvielen; vervolgens de doos van den Kapucijner voor den dag halende, begon hij de aralen van den rozenkrans te tellen, begon een *pater*, trok den dolk uit de scheede, betastte de punt en maakte al langhand eene beweging, als wilde hij er den vijand mede treffen. Dan schoof hij op nieuw het staalwerk, en kwam zich voor, om er in zijne afwezigheden eene nauwkeurige beschrijving van te maken; vermaakte zich dan met zijne schaduw, die door de bewegelijke vlam van het vuur op de muur achter hem, en tot op het aangezigt van zijnen vriend toe, volgde, verloor en hervond duizend gedaanten, die elkander onophoudelijk opvolgden, de eene de andere verjagende, gelijk de verbeeldingen eener bevlogene verlustigen, toen hij eensklaps van verre het schelle duiten van den geitenhoeder, en het diep blaffen van diezelfs hond, meende te hooren. Deze trok een zonderling schouwspel in zijne gedachten. De vlam aan den haard werd helderder, veranderde vijf of zes maal van kleur en liet, zich vonken scheidende, in plaats van de kleur van den schoorsteen, eene bleeke opening zien, uit welke een schitterend oog hem aanblikte.

Deze opening, in plaats van die gregelde hinder te verspoken, die de meesterhand aanduiden scheen, een oog, een oog in den muur te zien, ERNEST nederig bende, zag weten, verwarde en afgepunte roovers, in lompen gekleed, van groote messen voorzien en gewapend met degens en pistolen, sommigen van hen met zinkroeren, andere met stokken, waarvan kleine geel koperen penningen en paternosters hingen. Vervolgens lag hij meer uitgestrekt dan zittende, en digterlijk zich, er geleek Walter Scott-sche gedaante van den geitenhoeder, en zijnen ontzettenden zwarten hond. ERNEST hield zijnen adem in, en bootste al dieper, zijn in de opening te zien, toen de gespierde en ruwe hand van den geitenhoeder hem aangreep; en voor hij om hulp kon roepen, of er aan denken om wederstand te bieden, bevond hij zich reeds, zonder te weten hoe, aan de andere zijde van den haard. Hier was eene lange galerij.

De geitenhoeder had op eene bevelende wijze, met den vinger op den mond, en een onwederstaanbare magt, aan zijnen gast, een teken om hem te volgen. Zij gingen en gingen al voort, dan opwaarts, dan nederwaarts, dan onder zeer hooge gewelven, door hooge voetpaden, waarop men, hoog de lucht, slechts stilzwijgende kon gaan, tot eindelijk beiden, met de eene hand los, de ruiten in den rug van zijn gast, ouwil lekening het hoofd van den [illegible] naar

bield; hij had moeite om deze zonderlinge wandeling te begrijpen, zoo wel als zijne onderworpenheid om dezen ellendige zonder vragen, zonder opheldering, of tegenstand te volgen. Zij kwamen nindelijk voor eene tralideur. De geitenhoeder schelde drie malen. De tralie werd geopend, en zij bestommen met groote moeite veertienboomhouten trap, waarvan zij treden schenen zuimen hoog waren. Zij kwamen in eene spaarzaam verlichte zaal. Op trapswijze verhoogde banken zaten de roovers!.... Op eene tafel een man met eenen witten baard, stijf gebonden, schrijende zonder een woord te spreken. Op het gezigt van den vreemdeling stonden allen op. „Mijne heeren," zeide de geitenhoeder, het woord, terwijl zijn zwarte hond hem de magere hand likte, „ziedaar een goede buit. De volstrekt hoofsmanschelijken dienst gedaan, er is gout in deze zakken...." „En staal in deze hand," riep ERNEST dreigend, terwijl hij den verborgen dolk, van onder zijne kleederen te voorschijn haalde, „wie daar!" en zich op den geitenhoeder werpende, stond hij tegen een verschrikkelijke kreet, doet zich aan zijne zijde hooren!.... ERNEST! o de ongelukkige ERNEST! het was een droom, hij hield zijnen vriend gedood!

Des anderen daags, op den tijd der Siesta, hield de geitenhoeder vergeefs aan de deur der hut, bij monst opengebroken, te kloppen; zijn hond met schrik twee bijten geem op de tafel, het andere dwars voor den schoorsteen liggende. Verder eenige woorden met pistool geschreven, eenige brandhoopen door het bloed uitgedoofd; eenen rozenkrans, zeldzaam duur, een doos van notenboomhout, met de voortetters van het kloosket gedeeld, en twee muilezels, die sedert lang reeds met de voeten stampten, ongeduldig haar voedsel verlangende.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten December 1838, het Schip de Harmonie, Kapt. D. Sieveuw, hebbende 48 dagen reis; Passagiers de Heeren F. J. C. Kramer Jr., J. W. Kempe en C. L. Bauwmeester.

Idem, het Schip Zeeland, Kapt. L. H. Singer, hebbende 48 dagen reis.

Idem, het Schip Sophia Cecilia, Kapt. J. C. Radelóff, hebbende 49 dagen reis.

Idem, het Schip Hillegonda Ida, Kapt. H. A. Hendriks, hebbende 47 dagen reis. — Allen van Amsterdam.

Idem, de Nd. Am. Brik Gaiges, Kapt. L. Cloter, van Wilmington; hebbende 30 dagen reis.

Den 31sten, het Schip Papenmarina, Kapt. J. C. Topper, van Hellevoetsluis, hebbende 49 dagen reis; Passagiers de Heer Corneli le Nobel.

Idem, het Schip de Maria, Kapt. H. C. Wilburg, van Amsterdam en laatst van Falmouth; hebbende 48 dagen reis.

Den 1sten Januarij 1839, de Noord-Amerik. Brik Cutter, Kapt. E. Babson, van Boston, hebbende 25 dagen reis; Passagier: de Heer David White.

Idem, het Schip Catharina, Kapt. K. M. Hilliers, van Amsterdam, hebbende 42 dagen reis; Passagiers de Heeren B. Heijbroer, G. H. Gerrels, J. Dumbar en de vrije Maria van Vlie.

Schepen in Lading.

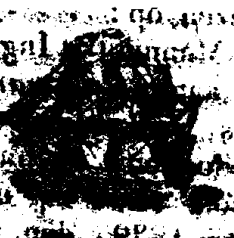

Naar Amsterdam.

Het Nederlandsch galjoen-tweemaster Zeeuwsche Suriname, Kapt. Reinders, van der Vlies, — Adres bij J. L. Gallée. — Sluit 25 Januarij.

Het gekoperd Nederlandsche Koopvaardij-Hillegonda Ida, Kapt. H. A. Hendriks. — Adres bij J. L. Gallée.

Het gekoperd tweedeks Briggschip Phenix, Kapt. H. L. Kayser. — Adres bij J. Cisin. — Sluit 1 Februarij.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Dina Maria, Kapt. H. C. Wilburg. — Adres bij C. J. Leijsner.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.